

גמ"ר 2834/03/15 - מדינת ישראל נגד אחמד סקיק

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

06 ספטמבר 2016

גמ"ר 2834-03-15 מדינת ישראל נ' סקיק

בפני כב' שופט אלון אופיר
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דרור שטורק
נגד
הנאשמים: אחמד סקיק
ע"י ב"כ עו"ד נטלי פוריאן

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות של גרימת מוות ברשלנות, נהיגה ברשלנות וגרימת חבלה של ממש לאדם עם נזק לרכוש, סטייה מנתיב נסיעה ונהיגת רכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף.

הצדדים בפרשה זו באו בדברים ובסופו של תהליך זה הגישו לבית המשפט כתב אישום מתוקן (לגביו נמסרה הודאת הנאשם) יחד עם הסדר טיעון בכתב החתום על ידי הפרקליטות, ב"כ הנאשם והנאשם עצמו.

במסגרת הסדר הטיעון הגבילה המדינה את עמדתה העונשית ברכיב המאסר ל-20 חודשי מאסר בפועל ואילו ההגנה רשאית לטעון לעונש נמוך יותר.

כל יתר רכיבי הענישה לא סוכמו בין הצדדים ולכן הטיעונים בעניין זה נטענו באופן חופשי.

עוד סיכמו הצדדים כי ביחס לנאשם יוגש תסקיר של שירות המבחן למבוגרים תוך שהמאשימה הודיעה כי לא תהיה מחויבת להמלצות התסקיר.

ביום 29.6.16 הגישה המדינה טיעוניה לעונש בכתב ואילו ההגנה טענה לעונש בפני.

תיאור תמציתי של עובדות כתב האישום המתוקן לגביו הורשע הנאשם-

ביום 14.12.14 בסמוך לשעה 13:50 נהג הנאשם במשאית שמשקלה 14 טון אליה היה מחובר נגרר במשקל של 7 טון (להלן - פולטריילר) בכביש 232 במקום בו נתיב נסיעה אחד לכל כיוון נסיעה.

בין הנתיבים הפריד קו הפרדה מקוקו כאשר הכביש הוא כביש בין עירוני.

עת הגיע הנאשם לקילומטר 20 בכביש, סטה הוא עם משאיתו לנתיב הנגדי שם נהגה רכבה מסוג יונדאי, מול כיוון נסיעתו, הגברת רחל סולטן ז"ל.

כמתואר בעובדה 5 של כתב האישום המתוקן, סטייה זו של הנאשם לתוך נתיב הנסיעה של הנהגת המנוחה התרחשה "למרות נוכחותו של רכב היונדאי אשר נסע בנתיב הנגדי תוך צמצום המרחק בינו לבין רכב הנאשם".

הנאשם התנגש עם חזית צד שמאל של הפולטריילר בחזית צד שמאל של היונדאי ולאחר פגיעה זו המשיך הנאשם בנסיעה ישרה בכיוון נסיעתו תוך שרכב היונדאי נהדף לאחור, מוסט לשטח עפר מימין ואילו הפולטריילר סטה שמאלה

תוך שירד מהכביש לשטח עפר משמאל.

כתוצאה ישירה מן התאונה, מצאה את מותה המידי הגב' רחל סולטן ז"ל ואילו בנה הקטין שהיה ברכב נחבל חבלות קשות של ממש כמתואר בעובדה 8 של כתב האישום.

הנאשם עצמו נפגע אף הוא בתאונה ופונה לטיפול בבית החולים סורוקה.

כמוסכם בין הצדדים, לקח הנאשם אחריות מלאה ביחס לכל פרטי הרשלנות המופיעים בעובדה 9 של כתב האישום.

הנאשם הודה במסגרת תשובתו לאישום כי סטה מנתיב נסיעתו למרות שרכב היונדאי הלך והתקרב אליו תוך כדי נסיעה בנתיב הנגדי.

הנאשם הודה כי סטייתו מנתיבו הייתה באופן שלא אפשר את המשך הנסיעה בבטיחות וללא הפרעה או סיכון ליונדאי המתקרב בנתיב מולו.

הנאשם הודה כי הפר חובת זהירות מוגברת אשר הייתה מוטלת עליו בשל נהיגתו רכב ארוך וכבד שבשל מאפייניו קיים קושי מובנה לשלוט בו.

הנאשם הודה כי נהג בחוסר זהירות, בקלות ראש וללא תשומת לב מספקת לדרך כאשר לא נקט אמצעים סבירים למניעת התאונה כפי שנהג רכב משא מן הישוב היה נוהג בנסיבות המקרה.

קביעת מתחם העונש הראוי (ניתוח המצב המשפטי באופן כללי) -

בעפ"ג 39751-12-13 מאהר אל עביד נגד מדינת ישראל (להלן - פרשת אל עביד) דן בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בשאלת מתחם העונש הראוי לעבירה של גרימת מוות ברשלנות.

דעת הרוב פנתה לפסיקת בית המשפט העליון בע"פ 6755/09 אלמוג נגד מדינת ישראל (להלן - פרשת אלמוג) שם נקבעו הכללים הבאים כהלכה לתיקים מסוג זה:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות."

פה אחד פנה הרכב השופטים בפרשת אל עביד ליישום העקרונות שקבע בית המשפט העליון בפרשת אלמוג זאת לצורך קביעת העונש הראוי.

אלא, שכבוד השופט פרידלנדר, הציע מבחן המפשט את דרך קביעת מתחם העונש ההולם לעבירה ספציפית זו בהישען על העקרונות שקבע המחוקק בתיקון 113 של חוק העונשין.

לאחר קביעת בית המשפט את רף הרשלנות הספציפי לפרשה הנדונה, מציע כבוד השופט פרידלנדר (בהישען על פסיקה של בית המשפט העליון) מתווה לקביעת מתחם הענישה:

לשיטתו יש לקבוע מתחם נפרד לכל רף של רשלנות.

רף הרשלנות יכול שיקבע כנמוך (או קל), קל עד בינוני, בינוני עד גבוה, ורשלנות ברף גבוה.

חלקו הנמוך של מתחם הענישה ביחס לרשלנות קלה נקבע על ידי המחוקק בסעיף 64 של פקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - בפקודת התעבורה).

בהתאם לחוק, גרימת מוות ברשלנות (ולו ברף רשלנות נמוך) צריכה להניב ענישה הכוללת לפחות 6 חודשי מאסר, ולכן

זה יהיה חלקו הנמוך של מתחם הענישה ברף רשלנות זה.

בהמשך דבריו בפרשת אל עבד מציע בית המשפט המחוזי את המתווה הבא:

"כדי ליצור מדרג ענישה סביר בדקות (רזולוציה) סבירה, יש לקבוע מדרג של 3 חודשים בין העונש ההולם את דרגת הרשלנות הקלה לזה ההולם את הדרגה הבינונית, ובין העונש ההולם רשלנות בינונית לזה ההולם רשלנות בדרגה גבוהה.

לעניין הרף העליון - מתבקש, לאור מהות העניין ותקדימיו, כי יועמד על 18 חודשי מאסר בגין רשלנות קלה, 21 חודשי מאסר בגין רשלנות בינונית ו- 24 חודשי מאסר בגין רשלנות בדרגה גבוהה.

משהעונש המרבי בגין גרימת מוות ברשלנות הנו 36 חודשי מאסר, אך טבעי הוא כי מתחם הענישה, שכמובן מותר מקום לסטייה ממנו לקולה ולחומרה לפי סעיפים 40ד או 40ה בחוק העונשין, יהיה משך של 12 חודש, מסביב לרף החיצוני.

לפיכך, מהעמדתו כאמור של הרף התחתון של המתחם על 6, 9 או 12 חודשי מאסר, לפי דרגת החומרה של הרשלנות - יש לקבוע את הרף העליון של המתחם על 18, 21 ו-24 חודשי מאסר בהתאמה."

"לעניין משך הפסילה אעיר כי מסתמנת בפסיקה הקבלה בקירוב בין מספר חודשי המאסר לבין מספר שנות הפסילה. סטדרטיזציה, בהעדר נסיבות מיוחדות, היא לברכה משום שהיא מקלה על מלאכת השפיטה, משפרת את ציפיותה ושיוויוניותה של הענישה ומסייעת להשגת הסדרי טיעון. לפיכך אציע כי מתחם הענישה לעניין משך הפסילה יהיה בהתאם לנוסחה של שנת פסילה לכל חודש מאסר, אלא בהתקיים טעם כלשהו לקבוע אחרת."

מוצא אני הגיון רב במתווה שהציע כבוד השופט פרידלנדר בפסק הדין המנחה בפרשת אל עבד.

עם כל הרצון של בית המשפט לשמור לעצמו מרחב פעולה רחב ככל הניתן בענישת מורשעים זאת מתוך ניסיון לדייק עד למכסימום האפשרי את הענישה לאדם ספציפי בנסיבות נתונות, הרי שתיקון 113 של חוק העונשין מחייב את בית המשפט לאמץ כלים ומבחנים שיקדמו את כלל אחידות הענישה.

המחוקק הביע עמדתו לפיה פערי ענישה בין מקרים בעלי נסיבות דומות צרכים להצטמצם ולכן על בית המשפט לצקת תוכן פרקטי לתוך תיקון 113 בדרך של יצירת מבחנים שתוצאתם צמצום פערי הענישה.

יישום הלכה למעשה של המתווה לעיל אותו מציע בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בפרשת אל עבד עונה חד משמעית על כוונת המחוקק בתיקון 113.

אני מחליט לאמץ מתווה זה לצורך קביעת מתחם הענישה וקביעת הענישה הראויה ביחס למורשעים בביצוע עבירה של גרימת מוות ברשלנות.

ומן הכלל אל הפרט -

ערכים חברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהתנהגות הנאשם -

בהתנהגותו המתוארת בכתב האישום המתוקן פגע הנאשם בערכים חברתיים של קדושת החיים, שלמות גופו של אדם ובטחון הציבור.

סטיית הנאשם מנתיב נסיעתו ללא כל הצדקה ובעודו נוהג כלי רכב כבד וארוך, היא אשר גרמה באופן ישיר ומידי למותה של המנוחה ולפגיעתו הקשה של בנה הקטין.

התנהגות זו של הנאשם היא אשר יצרה באופן מידי עם סטייתו מנתיב נסיעתו פגיעה בביטחון הציבור, פגיעה בקדושת

החיים ופגיעה קשה בשלמות גופו של אדם.

קביעת רף הרשלנות -

ביחס לנקודה מהותית זו חלוקים הצדדים שבפני.

בעוד המדינה מבקשת את בית המשפט לקבוע רף רשלנות גבוה, עותרת ההגנה לרף רשלנות נמוך.

המדינה בטיעוניה נשענת על עובדות כתב האישום המתוקן לפיהן לשיטתה חרג הנאשם מהותית מרף התנהגות נורמטיבי עד כדי הגדרת רף הרשלנות כגבוה.

ההגנה סבורה כי תנאי הדרך המשובשים לכאורה, היות יום התאונה גשום לכאורה, והעובדה כי לא נלווית להתנהגות הנאשם שכרות או עקיפה מסוכנת או מהירות בלתי סבירה יש בכל אלה כדי להצדיק קביעת רף רשלנות נמוך.

אדגיש כבר בשלב זה כי המסגרת העובדתית היחידה בה מצוי בית המשפט לצורך גזירת הדין הינה עובדות כתב האישום המתוקן.

אין לצדדים יכולת להישען במסגרת טיעוניהם לעונש על עובדות לכאוריות שעצם קיומן לא בא במסגרת התיאורית של כתב האישום (והסדר הטיעון הכתוב והחתום מציין זאת במפורש).

קריאת כתב האישום שתמצית עובדותיו הובאה על ידי לעיל, מובילה אותי לתובנות הבאות:

עובדה 5 של כתב האישום לפיה הסטייה מנתיב הנסיעה של המשאית באה בעוד רכב היונדאי בנתיב הנגדי תוך צמצום המרחק בינו לבין רכב הנאשם, אינה מאפשרת הגדרת הרשלנות כ"רגעית".

עובדה 9 (א) של כתב האישום המתוקן מחזקת עוד יותר מסקנה זו לפיה המדובר ברשלנות נמשכת.

מודע אני לעובדה כי כתב האישום אינו כולל תיאור עובדתי של פרק הזמן המדויק בו שהה הנאשם בנתיב הנגדי, אך הנאשם הסכים והודה כי כניסתו לנתיב הנגדי התרחשה אגב נוכחותו של רכב היונדאי בנתיב הנגדי **ולמרות סגירת פער המרחק ביניהם עובר לכניסת המשאית לנתיב היונדאי.**

על הנאשם (בשונה מנהג רכב פרטי) מוטלת הייתה חובת זהירות מוגברת מעצם הנהיגה בכלי רכב כבד וארוך שכל סטייה מנתיב נסיעה אתו עלולה לייצר סכנה ופגיעה מידית בחיי משתמשי הדרך האחרים.

כל נהג אך במיוחד נהג הנוהג בכלי רכב מסוג משאית ארוכה חייב להיות במצב ערנות תמידית למתרחש בכביש לפניו בצדי רכבו ואף מאחוריו (ככל שהדבר ניתן באמצעות מראות הרכב).

כל חוסר ערנות רגעי (קל וחומר חוסר ערנות מתמשך) עלול ליצור תאונה שתוצאותיה אסון כפי שהתרחש בפרשה מזעזעת זו.

אני סבור כי פרטי הרשלנות המתוארים בעובדות סעיף 9 של כתב האישום מצדיקים קביעת רשלנות ברף בינוני עד גבוה.

נכון כי לעצם הסטייה לא נלוותה עקיפה מסוכנת או נהיגה במהירות מופרזת ונכון כי לא נחצה קו הפרדה רציף, אך עצם הסטייה עם משאית ארוכה וכבדה, ללא כל סיבה, לנתיב נגדי בכביש בין עירוני בו נתיב אחד לכל כיוון, היא רשלנות שאינה נמוכה.

גם השארת הרשלנות על קביעה בינונית בלבד אינה עולה בקנה אחד עם התיאור העובדתי של סעיף 9 בכתב האישום וכאמור אין מנוס מסיווגה כרשלנות בינונית עד גבוהה.

קביעת מתחם העונש ההולם (לפרשה ספציפית זו)-

בהתאם לחלקו הראשון של גזר הדין, ותוך יישום החלטת בית המשפט המחוזי במתווה שהוצע בפרשת אלעביד ינוע רכיב המאסר במתחם הענישה בין 9 חודשי מאסר בחלקו התחתון ועד ל-24 חודשי מאסר בחלקו העליון.

הקביעה לעיל הינה פועל יוצא של הגדרת הרשלנות בפרשה זו כבינונית עד גבוהה.

ביחס לרכיב הפסילה בפועל, וכהמשך ליישום מתווה הענישה אותו יצר בית המשפט המחוזי (באר-שבע) ייגזר זה ממשיך המאסר הסופי שייקבע להלן ובהתאם לנגזרת של שנת פסילה לכל חודש מאסר שייגזר.

שיקולים לקולא ולחומרא לצורך קביעת הענישה הסופית -

אדגיש כבר בשלב זה כי המדינה הגבילה עצמה במסגרת הסדר טיעון למאסר לתקופה שלא תעלה על 20 חודשים. מאחר והתקופה המבוקשת על ידי המדינה מצויה בתוך מתחם הענישה אותו קבעתי, אין כל סיבה שלא לקבל את הסדר הטיעון הסביר אותו הגישו הצדדים כהסדר המצוי (לפחות בחלקו העליון) בתוך מתחם הענישה המתאים לפרשה זו. עתירת ההגנה לגזירת ענישה הכוללת ריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, חורגת באופן ניכר מחלקו הנמוך של מתחם הענישה אותו קבעתי, ולצורך קבלת עמדה זו, יידרשו נימוקים מיוחדים כבדי משקל, **שכפי שיוסבר להלן, אין בפרשה זו:**

שיקולים לקולא -

1. הנאשם (אדם בן 35) הודה ולקח אחריות מלאה במסגרת הסדר טיעון אשר כלל תיקון של כתב האישום. עצם לקיחת האחריות והפנמת התנהגותו הפסולה יש בה כדי להוות שיקול לקולא בפרשה זו.
2. רף הרשלנות אשר נקבע בסופו של יום אינו רף הרשלנות המכסימאלי בחומרתו והוא נמצא שלב אחד לפני הרף הגבוה ביותר. צודקת ההגנה כי הנאשם לא היה תחת השפעת חומר משנה תודעה, לא יצא לעקיפה מסוכנת של רכב אחר ולא נהג במהירות חריגה.
3. הנאשם אב לשמונה ילדים קטינים שהגדול בהם בן 14 והקטן בן מספר חודשים. כמפרנס עיקרי מעבודה כנהג משאית אבד מקור הפרנסה המרכזי של משפחתו והוא הפך באחת למובטל החי מדמי אבטלה. כבוגר 10 שנות לימוד בלבד, אין לנאשם כל מקצוע זולת נהיגת רכב כבד.
4. לנאשם רישיון נהיגה משנת 1997 ואין לחובתו ב-19 שנות נהיגה מעורבות בגרימת תאונה אחרת או גרימת עבירת תנועה חריגה בחומרתה.
5. תסקיר שירות המבחן למבוגרים מצביע על אדם נורמטיבי לחלוטין, אשר הרוויח את לחמו וכלכלת משפחתו ביושר ובעבודה קשה. הוא גדל במשפחה עם 26 אחים ואחיות, נשוי 14 שנים ובנו בכורו סובל מבעיות בריאות שונות. במהלך השיחות עם שירות המבחן לקח הנאשם אחריות מלאה על מעשיו באירוע זה, הביע צער, כאב רב וחרטה כנה תוך הבעת אמפטיה כלפי המנוחה וכלפי משפחתה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה מאד להתמודד רגשית עם תוצאות מעשיו. אדגיש כי גם בית המשפט התרשם מכנות צער הנאשם ומשפחתו ביחס לאסון לו גרם.
6. שירות המבחן ממליץ בסופו של יום על ענישה הכוללת מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות או לחליפין התחשבות של בית המשפט במשיך המאסר בפועל נוכח הנורמטיביות ולקיחת האחריות הכנה מצד הנאשם.
7. ההגנה הגישה חוות דעת מעסיקים של הנאשם מהם עולה כי המדובר בעובד טוב ואחראי.

שיקולים לחומרא -

1. נסיבות התאונה לה גרם הנאשם מיצבו את רף הרשלנות על קביעת רשלנות בינונית עד גבוהה. נהיגת אדם ברכב כבד וארוך מקימה כלפיו חובת זהירות וחובה לתשומת לב מוגברת לדרך, מה שלא התרחש בפרשה זו. נסיבות התאונה, התנהגות הנאשם אגב סטייה בלתי מוסברת בדרך בין עירונית לנתיב נגדי עם משאית, מקימות שיקול מהותי וחשוב לחומרא. אין כל הצדקה לגזירת מאסר הקרוב לחלקו הנמוך של מתחם הענישה בכל הקשור לרכיב המאסר. סטייה עם משאית כבדה לנתיב נגדי ללא כל הצדקה מחייבת סטייה מעלה משמעותית מחלקו הנמוך של מתחם הענישה אשר נקבע.
2. אף שתוצאת הרשלנות מבחינת הפגיעה בגוף היא לא פעם מקרית, כאשר המדובר בנהיגת משאית, נוצרת בהכרח החמרה של הפגיעות לגוף מעצם עוצמת המאסה הפוגעת ברכב פרטי. במקרה זה חוסר ערנות הנאשם וסטייתו מנתיבו בעודו נוהג משאית כבדה, קטלו במקום את חייה של אם לשני ילדים, בת זוגו של מר צבי סולטן אשר העיד בפניו, ובמקביל גרמה לפציעתו הקשה של אריאל סולטן הסובל ויסבול מפגיעות גוף ונפש ככל הנראה עוד שנים ארוכות. גם לתוצאה זו אותה יצר הנאשם כפועל יוצא של התנהגותו צריכה להיות השלכה לחומרה על התזוזה מעלה בתוך מתחם הענישה אשר נקבע.
3. תוצאות הרשלנות של הנאשם הוצגו בפני במספר דרכים על ידי התביעה: עדותו של מר צבי סולטן (בן זוגה האלמן של המנוחה) בבית המשפט הייתה לא פחות ממזמרת. באופן רהוט ומלא כאב תאר מר סולטן את הקורות אותו וילדיו מרגעי התאונה עת הגיע לזירת התאונה בעצמו וראה את אשתו המנוחה לנגד עיניו. בית המשפט שמע בצער רב על הקושי האישי והמשפחתי של מר סולטן המתמודד יום יום עם האבדן, עם נדודי השינה, עם הטיפול הפיזי והנפשי בילדיו ובעצמו. תיאורים אלה גם נתמכו במסמכים רפואיים המדברים בעד עצמם ובמכתב של הגב' עידית לנדאו מהאגף לשירותים חברתיים של מועצה אזורית אשכול. המדובר בעיני באסון וכאב בלתי נתפש אתו יאלצו להתמודד מר סולטן וילדיו יחד עם משפחתה המורחבת של המנוחה ומכריה לכל אורך חייהם.
4. אף שלנאשם אין עבר תעבורתי חריג במשך 19 שנות נהיגה מקצועית, לחובתו 31 הרשעות קודמות שחלקן עבירות מהירות, משקל יתר ונהיגה בחוסר זהירות. אני מסכים כי כל הרשעותיו הן עבירות קנס ולא ניתן להגדירו כנהג מסוכן באופן מובהק (על פי עברו) אך גם לא ניתן להתייחס אל 31 עבירות קנס כעניין של מה בכך, ויש גם לנתון זה משקל כשיקול לחומרא.
5. לצד המלצת שירות המבחן לענישה מקלה ביחס לנאשם, ציין שירות המבחן בדף 3 של התסקיר גם גורמי סיכון הנובעים מתפיסתו האישית של הנאשם את הגורמים שהובילו להתרחשות התאונה, כאשר בסופו של יום לא התקבלה המלצה בעלת אופי שיקומי אלא המלצה כללית להימנעות מענישה מחמירה (ולחליפין מאסר בדרך של עבודות שירות).

סיכום וגזירת הדין -

מאחר ועיקרון ההלימה הוא העומד בלב הענישה כשיקול מרכזי לאחר תיקון 113 של חוק העונשין, ומאחר ובפרשה זו הגעתי למסקנה כי השיקולים לחומרא גוברים מהותית מבחינת משקלם על השיקולים לקולא, נחה דעתי כי רף הרשלנות על רקע נסיבות ביצוע העבירות ותוצאות התאונה הקשות מבחינת אבדן החיים והפגיעה הקשה של הקטין מצדיקים תקופת מאסר בפועל של 15 חודשים.

אדגיש כי נלקחו בחשבון כל השיקולים לקולא שכן אלמלא לקיחת האחריות המלאה מצד הנאשם, היותו אדם נורמטיבי לחלוטין ועמדת שירות המבחן, יותר מסביר כי עמדתה העונשית של המדינה הייתה מתקבלת באופן מלא ככל שהדבר קשור למשך המאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

אציין עוד כי ב"כ הנאשם ייצגה את הנאשם נאמנה, העלתה כל טיעון אפשרי להגנתו ואף תמכה טיעוניה בפסיקה ענפה הכוללת לא מעט מקרים בהם נגזר מאסר בדרך של עבודות שירות עת נגרם מוות ברשלנות של נהג (קראתי בעיון רב את כל הפסיקה אשר הגישה ההגנה). אל מול פסיקה זו, הפנתה גם התביעה מצידה לאסופה של פסקי דין אשר אוזכרו בטיעוניה בכתב מהם עולה ענישה מחמירה הכוללת מאסרים ממושכים בנסיבות של גרימת מוות ברשלנות.

כמוסבר לעיל, לעולם תהייה הענישה אינדידואלית, תוצאה של נסיבות ספציפיות ולאחר שקילת כל השיקולים לקולא ולחומרא.

אני סבור כי תקופת מאסר של 15 חודשים עונה על עקרון ההלימה בפרשה זו כאשר ברקע נשקלו כל השיקולים אותם העלו הצדדים וכן שירות המבחן.

ביחס למשך הפסילה בפועל, הרי שבהתאם למוסבר לעיל ונוכח המתווה שהציע בית המשפט המחוזי בפרשת אלעביד, תקופת הפסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה תתאם את משך המאסר ביחס של שנה לכל חודש מאסר.

אני סבור כי נוכח התנהגות הנאשם באירוע זה, יש הלימה מלאה בין 15 שנות פסילה (אשר ניתנת לנהג מקצועי) ובין רף רשלנותו ותוצאותיה בפרשה זו.

לשני הרכיבים לעיל תצורף ענישה צופת פני עתיד כדי לוודא את הרתעת הנאשם מנהיגה בזמן ריצוי פסילתו ומביצוע עבירה דומה בעתיד.

ביחס לפיצוי הכספי לו עתרה המדינה, הרי שהמדובר בעתירה סבירה בנסיבות המקרה. ברור כי הנאשם אינו אדם אמיד, קל וחומר לאחר שאיבד את יכולת הפרנסה מנהיגת רכב כבד. יחד עם זאת, המדובר ברכיב ענישתי שיש בו משום תיקון ולו סמלי של הנזק לו גרם. אדגיש כי כל סכום פיצוי שייגזר לא ייצר הלימה אל מול הנזק הפיזי והנפשי של משפחת המנוחה. אין ביכולתו של בית המשפט להחזיר את המצב לקדמותו על ידי תשלום כספי ולכן אין בסכום שיפסק להלן כדי להוות משום פיצוי ממשי ומלא. יחד עם זאת, וגם אם הסכום שיפסק יסייע ולו מעט לשיקום משפחת המנוחה, הרי שיהיה בכך סוג של נחמה, ולו מזערית.

מכל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. גוזר על הנאשם 20 חודשי מאסר מהם 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל מאחורי סורג ובריה והיתרה על תנאי שלא יבצע עבירות של נהיגה בזמן פסילה או גרימת תאונה בה נגרמה חבלה של ממש לגופו של אדם וזאת תוך 3 שנים מהיום. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 20.11.16 בשעה 08:00 בכלא באר-שבע.
2. פוסל הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 15 שנים. מהפסילה בפועל רשאית ההגנה לבקש ולקזז פסילות קודמות שכבר רוצו ככל שהיו כאלה. תקופת המאסר של הנאשם לא תימנה בהתאם לחוק בתקופת ריצוי הפסילה.
3. פוסל הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 24 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.
4. קובע כי הנאשם יישלם פיצוי בגובה של 30000 ₪ למשפחת המנוחה (בן זוגה האלמן ושני ילדיה) וזאת תוך 6 חודשים מהיום. התשלום יבוצע באמצעות מזכירות בית המשפט אשר תפעל ליישום ההחלטה.

זכות ערעור לצדדים תוך 45 יום מהיום

ניתן היום, ג' אלול תשע"ו, 06 ספטמבר 2016, בנוכחות הצדדים.